

ROB VAN DONSELAAR

STUDIO
ROCK-'N-ROLL IN DE POLDER
ZEEZICHT

UITGEVERIJ WATER BV, HILVERSUM

The Rhythm Sellers met Robs vader Henk van Donselaar links en oom Tom links staand met trompet (1940)

Inhoud

Voorwoord	10
Gitaarles	15
The Wizards	22
Het Top 40 Orkest	27
Oma en tante Sien	30
The Bintangs	34
Mister Gregory	40
Jenever met appeltaart	44
Marga	49
De DS en de witte Jaguar	55
Tony Vos en de Phonogram Studio's	61
Zie Bintangs aus Holland!	65
Ruig	69
De nieuwe Bintangs	74
Joop, Klaas en de trapleuning	79
Limonaya en de Morris Minor	82
De Lange Margarethastraat	88
De Hermannen en de Robben	94
Cake	104
Studio Zeezicht	116
De Verlosser	124
L-Seven	130
Peter Schön	137
Dieuwertje	144

Rob van Donselaar (1969)

Tineke	150
Een Maand Later	158
Het einde van de Lange Margarethastraat	161
De Kerkweg	166
Careros	174
Volle bak	182
Het feestje van Polydor	188
De jaren negentig	193
Rowwen Hèze	198
De Pik Met Veren Club	203
Thomas, Paul en Sander	208
Abel	214
Vips	219
De Grote Zeezicht Weilandparty	225
Spanje	228
Karin en Paul	236
Prins Guus	242
De gouden plaat	248
Als de liefde niet bestond	252
Het huwelijk van Richard en Remco	255
Daniël Lohues & The Louisiana Blues Club	259
Denise	265
Zicht op zee	268
En dan...	270

Voorwoord

Nederland heeft helaas nog geen muziekboekencultuur. De biografieën over aan lagerwal geraakte sporthelden vliegen de winkels uit, maar muzikanten moeten die markt nog veroveren. Daarom is dit boek zo waardevol. De historie van de vaderlandse rock-'n-roll is belangrijk en kleurrijk genoeg om vastgelegd te worden voor het nageslacht. Ik verslond de boeken van Bruce Springsteen, Keith Richards, Bettye LaVette en Levon Helm, en hetzelfde geldt voor dit boek van Rob van Donselaar.

We komen elkaar niet dagelijks tegen, maar we kennen elkaar al sinds begin jaren zeventig. Ik werd als voetballer verkocht aan het Haarlem van Barry Hughes, had nog geen woonruimte en logeerde enige tijd bij mijn vriend Aad Hooft, de drummer van de Bintangs. Zo leerde ik Rob van Donselaar kennen. Niet veel later zaten we al samen in de studio, want kort nadat ik in dienst was getreden van platenmaatschappij VIP Records van Hans Kellerman bedacht ik het project Blue Eyed Blues Band, een bluesalbum, met Aad Hooft, Jan Wijte, Rob ten Bokum en Rob van Donselaar van de Bintangs en zanger Oscar Benton. Dat album is het best bewaarde geheim van Nederland. Het werd een enorme flop, maar sindsdien weet ik wel dat Rob van Donselaar een van de grootste talenten van Nederland is. Ik keek mijn ogen uit. Hij

is een begenadigd pianist-organist, speelt goed gitaar, kan zingen, lead en achtergrond, en speelt heel smaakvol basgitaar. Daarnaast bewees hij in zijn Zeezichtstudio ook nog eens een uitmuntend producer te zijn.

Het is jammer dat hij als muzikant steeds meer achter de schermen verdween. Ik ken Rob van Donselaar als muzikant bij de Bintangs, Oscar Benton, Vitesse met Herman Brood, Cake met Gregory Elias en One Two met Tineke Schoenmaker. Daarna leverde hij weliswaar mooie bijdragen aan de albums van Barrelhouse, Lohues & The Louisiana Blues Club, The Prodigal Sons, Rowwen Hèze en Doe Maar, maar dat deed hij meestal anoniem.

Ooit liet Rob van Donselaar me in Studio Zeezicht een opname van een van zijn producties horen. Ik wist niet wat ik hoorde en viel van verbazing achterover toen het een jongen uit Middelburg bleek te zijn. Intussen is deze Danny Vera al jaren de huisartiest in ons televisieprogramma Voetbal Inside.

Van de in mijn ogen beste prestatie van Rob van Donselaar heeft Nederland helaas niets meegekregen. Ooit begon hij een project met gitarist Rob ten Bokum, ook al zo'n fenomenale muzikant. Die nummers werden uitgebracht onder de naam Limonaya. De radiozenders negeerden de twee Robben, want ook destijds leefden we al in een smakeloos muziekland. Maar Rob van Donselaar blijft een muzikant van wie de oprechte muziekliefhebber alles moet weten.

Johan Derksen

Gitaarles

Met haar ferme kuiten trapte mijn moeder Coos de pedalen in. Ik zat achterop en in mijn rechterarm hield ik met moeite mijn ingepakte Spaanse gitaar omklemd.

‘Waarom was je nou weer zo laat thuis?’ mopperde mijn moeder, terwijl ze almaar stevig doortrapte. ‘Je weet toch dat ik een hekel heb aan te laat komen. Het lijkt wel of je het expres doet! Nu je al tien jaar bent geworden, moet je ook maar eens leren op tijd te komen.’

‘Ja mam, maar ik moest nablijven bij meneer Lagendaal. Ik weet ook niet waarom. Hij heeft gewoon een hekel aan mij. Hij zegt dat ik niks doe en alleen maar aan muziek maken denk.’

‘Nou jongen, daar heeft ie dan waarschijnlijk gelijk in. Je kunt heus wel wat meer je best doen. Anders kom je nooit van die lagere school af!’ zei ze geërgerd.

‘Oké, mam,’ verzuchtte ik achter op de keiharde bagagedrager.

In het kleine bovenhuis van mijn gitaarlerares aan de Jansstraat in Haarlem brandde de antieke kachel, zo’n hele ouderwetse, in omvang bijna groter dan de kleine zitkamer die hij moest verwarmen. Juffrouw Aat stond hoofdschuddend klaar met een grote kop thee.

‘Alweer te laat hè?’

The Wizards

In 1964 kwam er eindelijk een einde aan mijn lagereschoolperiode bij meneer Lagendaal. Ik meldde me bij het Lorentzlyceum in Haarlem. Hier stond een onaangename man aan het hoofd van de school.

De Engelse lessen van de meneer Davidson die ik hier kreeg, boeiden mij. ‘Het is *think* en niet *sssink*... *Sink*, dat doe je *in a boat, my boy*,’ riep hij tegen leerlingen die de moeilijke th niet uit konden spreken. Toch werd al snel duidelijk dat ik ook hier niet zou gaan aarden. De school was te groot en te onpersoonlijk en mijn interesse in de leerstof daalde tot nul. Ik had maar één interesse en dat was muziek. Mijn visie op het gitaarspelen draaide in deze dagen honderdtachtig graden. Van de ene op de andere dag was het mijn droom om op een elektrisch versterkte gitaar in een beatband te spelen.

‘Niets veranderlijker dan een jong mens van twaalf,’ zei mijn vader. Samen reden we in zijn mooie oude Nash, een grote Amerikaanse sedan, naar Amsterdam. Daar, in de muziekwinkel van Dirk Witte, hield ik voor het eerst mijn prachtige elektrische Egmond-gitaar vast met het gevoel dat ik hem nooit meer los zou laten. ’s Nachts lag hij naast mij op bed.

Tot mijn grote vreugde zat er in mijn klas een jongen met wie ik een beatbandje kon beginnen: de zeer getalenteerde Erik Swakman. Erik was goed op school, goed in honkballen én heel goed op de piano.

‘Ongelooflijk. Hoe kan iemand zo goed zijn in al die dingen tegelijk?’ vroeg ik mijn moeder.

‘Tja, die heb je erbij, dat weet ik, maar het is heel moeilijk voor hem om later te kiezen wat hij gaat doen,’ troostte ze mij.

Klasgenoot Henk Oudshoorn speelde ook gitaar en Erik kende Martin Meyer, een goede zanger die in het chique Bloemendaal woonde. Drummer Cockie Aalbers kwam uit een familie van stratenmakers en woonde met tien broers in een piepklein huisje in Haarlem-Noord. Samen vormden wij een echte band met de naam The Wizards.

Iedere zaterdag kwamen we samen in de huiskamer van mijn ouderlijk huis. We repeteerden dan onze twee zelf gecomponeerde liedjes en nummers van The Animals, The Beatles, The Spencer Davis Group, The Kinks en The Rolling Stones. Het was dringen in onze huiskamer op zaterdag. In de middag was het ons terrein, tot mijn broer Henno ging repeteren met zijn band The Lazy Bones. Later op de avond en gedurende de nacht was de huiskamer voor de opnieuw opgerichte The Rhythm Sellers van mijn vader. Het sisal tapijt in de woonkamer had veel te lijden onder dit muzikale geweld, maar volgens mijn moeder waren het tapijt en het huis er voor ons en niet andersom.

Onze geweldige burens hebben niet één keer geklaagd, iets waar ik me vooral later veel over verbaasd heb. Ik weet zeker dat het doormaken van de crisis en de oorlog het saamhorigheidsgevoel onder de mensen en de verdraagzaamheid heeft versterkt. Het zou in deze tijd niet meer zo makkelijk kunnen.

Spelen deden we op schoolfeesten. En in jeugdsociëteit de Appelaar, in een pand dat tegenwoordig onderdeel is van het Teylers Museum. In deze tijd werd ik ook groot fan van de nieuwe band The Who, en van de kunststroming popart.

Jenever met appeltaart

‘Travelling in the U.S.A.’ werd een grote hit voor The Bintangs. We traden heel veel op in Nederland, Duitsland en België. Onze manager was John Drogdrop, die ook de manager was van de eveneens succesvolle band Unit Gloria met zanger Robert Long.

Johns ouders runden een groentezaak in de Amsterdamse buurt, een volksbuurt die uit de grond was gestampt in de jaren na de oorlog om de arbeiders die naar Haarlem trokken te huisvesten. Lelijke, vierkante huisjes met vierkante raampjes en popperige tuintjes. Er hing een naargeestig sfeertje in die wijk van Haarlem. Meer dan een bezoekje aan de groentezaak van de Drogdrops viel er niet te beleven. En door het succes van John werd ook dat uitje de bewoners van de Amsterdamse buurt ontnomen: de familie Drogdrop verkocht op een goede dag de hele inhoud van de groentezaak. In één dag maakten de kratten met groente en fruit plaats voor stoelen en bureaus. Het DROGTROPS GROENTE & FRUIT op de ramen veranderde in het logo van Johns boekingskantoor.

John was een slimme jongen. Hij begreep rock-'n-roll. Hij zat onderweg in de onverwarmde bandbus met zijn bontjas onze contracten te typen. Zijn vrouw, die behalve als ze kwaad was altijd heel keurig sprak, runde het kantoor. In

zijn enthousiasme voor het managersvak boekte John ons overal en nergens. Hij bleef maar optredens voor ons regelen. Wij vonden het best en onze fans ook. Ze volgden ons tot in iedere uithoek van het land. De plaatselijke zaaleigenaren en discotheekhouders deelden dit enthousiasme, achteraf, meestal niet.

Onze vaste schare fans kwam uit Beverwijk en IJmuiden en bestond uit zoons en dochters van de fabrieksarbeiders van de Hoogovens. Het kan daar in die tijd niet erg gezond geweest zijn met al die zware metalen die iedere dag ongefilterd door de schoorstenen van de fabrieken in de lucht terecht kwamen. Het harde werken en het rauwe decor waarin ze leefden, tekende de gezinnen die daar woonden. Onze fans waren eigengereid en voor niemand bang. En ze hadden een blinde liefde voor onze ruige muziek. Dat ging niet altijd goed, vaak veroorzaakten ze vechtpartijtjes en opstootjes in de zalen waar we optraden. De contracten die John sloot, brachten stevast nachtelijke onrust in de gezapige dorpjes en slaapstadjes.

In iedere patatzaak met een jukebox kon je onze singles draaien. En die van Brainbox, de Golden Earring, Livin' Blues en Cuby & the Blizzards. We kwamen deze bands ook altijd tegen op festivals als bijvoorbeeld dat van Kralingen in het Kralingse bos. Of we ontmoetten elkaar onderweg, diep in de nacht na een optreden op weg naar huis, in de Albert's Corner van Albert Heijn aan de A2 bij Utrecht. Dit was de enige plek in het land die midden in de nacht nog open was. Ons land bestond toen 's nachts nog uit totaal verlaten snelwegen en een paar gesloten pompstations.

Ik vond het allemaal geweldig. We hadden succes. Ik was *on the road!* En in de nacht kon ik al mijn grote mislukkingen op de middelbare scholen die ik afliep compleet vergeten. Nadat ik van het Lorentzlyceum in Haarlem-Noord af was geschopt, probeerde ik mijn leven te beteren

Tony Vos in de Phonogram Studio's (1970)

Tony Vos en de Phonogram Studio's

De oranje Mercedesbus met de grote paarse letters THE BINTANGS op de zijkant reed al om halfacht 's ochtends de Verspronckweg op. Jan Wijte zat zoals altijd achter het stuur en toeterde mij wakker. Het was een belangrijke dag, omdat we naar de studio gingen. Maar ook op deze bijzondere ochtend had ik me gewoon weer verslapen. Nog net op tijd kwamen we aan bij de Phonogram Studio's in Hilversum om met onze nieuwe producer aan de slag te gaan.

Tony Vos was al een aantal keer bij ons in de oefenruimte langsgekomen en nu gingen we met hem een plaat opnemen. Tony was getrouwd met Radio Veronica-dj Tineke de Nooij. Het was een pientere man met een ringbaard, een bril met zilveren montuur en kortgeknipt haar, de typische look van de hippe jazzliefhebbers in het Parijs van de jaren zestig. Toen we een beetje gehaast aan kwamen lopen, stond hij heel relaxed een sigaretje te roken op de trappen van de studio.

'Hey guys, gelukkig dat jullie er vroeg zijn. Het is zo druk in de studio! We moeten eigenlijk meteen aan de slag,' zei Tony. Tony was als producer in vaste dienst bij Phonogram, een van de grote, toen nog bepalende en machtige

De Lange Margarethastraat

Marga kreeg in 1970 de kans om deel te nemen aan Ateliers 63, een initiatief van Haarlemse beeldend kunstenaars om talentvolle studenten een werkplek en een alternatieve kunstopleiding te bieden. Ze twijfelde geen moment. Ze stopte met haar studie aan de academie in Den Haag en ging naar dit hippere en meer op het actieve schilderen gerichte instituut. De toelatingsnorm was zwaar, want er waren veel studenten die graag les hadden van bekende kunstenaars als Wessel Couzijn en Carel Visser en tegelijkertijd een mooi atelier in Haarlem wilden hebben. Ook kregen de medewerkers, want zo werden de studenten daar genoemd, iedere week atelierbezoek van verschillende vooraanstaande kunstenaars als Ger van Elk, Edgar Fernhout en Jan Dibbets.

Eenmaal aangenomen maakte Marga een grote ontwikkeling door bij Ateliers 63. Ze won prijzen en exposeerde veel.

Ik was nog steeds tot over mijn oren op Marga. Verliefder op een meisje kon ik niet zijn. Ze was spannend, ongrijpbaar, niet te peilen. Ze leefde in haar eigen wereld, was altijd aan het schilderen en als ze niet schilderde dacht ze na over het schilderen. Ik denk dat we elkaar daarin vonden: allebei opgaand in onze roeping, in ons werk. Werk is eigenlijk het goede woord niet, want we beseften beiden niet dat we aan

het werk waren. We voerden uit wat we wilden doen en dat was schilderen en muziek maken, nieuwe schilderijen en nieuwe liedjes maken.

Nadat Marga het studentenhuis in Leiden had verlaten, woonde ze tijdelijk bij mijn ouders, mijn oma en mij op de Verspronckweg. We wilden graag gaan samenwonen en een eigen plekje in Haarlem hebben. Als we tijd hadden, zochten we op de fiets naar een goedkope huur- of koopwoning.

In de Lange Margarethastraat op nummer 6 rood vonden we een woning boven een zaagfabriekje. Het was een oud vervallen huis zonder warm water en er stond slechts één gaskachel in het hele huis, maar het was er sfeervol en er was een ruime buitenplaats. We vielen gelijk voor dit huis en al helemaal toen we de prijs hoorden. We konden het kopen voor twintigduizend gulden. Om een hypotheek te krijgen moesten we schriftelijk toestemming vragen aan de commissaris van koningin Juliana omdat we allebei nog geen 21 waren. We schreven hem een brief en al snel kregen we een brief terug. Het mocht van de koningin.

Marga's ouders bemoeiden zich nauwelijks met ons. Ze waren nog steeds niet gewend aan het idee dat hun dochter met een waarschijnlijk aan drugs verslaafde muzikant ging samenwonen. Evengoed leenden ze ons toch 2500 gulden om te verbouwen. Mijn vader hielp ons met deze verbouwing. We pakten alleen de dingen aan die echt moesten gebeuren. Ik schuurde en Marga schilderde: alle wanden wit en al het houtwerk donkergroen. Toen het klaar was, legden we ons matras op de kale plankenvloer. We hadden een bed, we hadden een eigen huis, helemaal van ons! We waren zielsgelukkig.

Dat de lage prijs van het huis nog een addertje onder het gras had, werd duidelijk toen we er een paar dagen

‘Heb je de Neumann neergezet voor zijn zang?’ vroeg hij mij nerveus.

We hadden een echte Neumann U47, een buizenmicrofoon die in Duitsland werd gemaakt tussen 1949 en 1965. Deze buizenmicrofoon werd heel bekend omdat George Martin hem veel gebruikte met de plaatopnames van The Beatles. De microfoon heeft een breed en vooral warm geluid dankzij de buis die men in die tijd bij Neumann gebruikte.

‘Ja, natuurlijk!’ antwoordde ik meteen.

‘Okay Carl, can you sing something for us?’ vroeg JP door de intercom en draaide aan de volumeknop van het kanaal waar Carls zang op binnen zou komen.

‘I TOLD...!’

Carl zong en de mengtafel leek uit elkaar te barsten van de hoeveelheid geluid. JP schoot in blinde paniek uit zijn stoel en greep met zijn rechterhand naar de volumeknop.

‘Jesus Christ! Die gast zingt kei- en keihard! Wat een volume!’ schreeuwde hij zo hard naar mij dat hij zelfs nog boven het geluid van Carl uitkwam.

Amerikanen bleken niet alleen veel harder te praten, ze bleken ook behoorlijk wat decibellen harder te zingen. Toen we van de schrik bekomen waren, merkten we dat onze dure Neumann U47 hierdoor veel beter klonk. De microfoon kreeg nu echte input, de input waarvoor hij gemaakt was! Sinds deze ervaring probeerden we zangers met meer volume te laten inzingen. In mijn achterhoofd hoorde ik dan de wijze woorden van mijn oma als er op de tv gezongen werd: ‘Doe die bek toch open! Zo horen we toch niks!’

Rob van Donselaar, Dave Mattacks en Jan Piet Exalto (v.l.n.r.)
in Studio Zeezicht (1980)